

ЈЕЛЕНА МАРИЋЕВИЋ БАЛАЋ

ЗЛАТНИ КЛАС СРПСКЕ КЊИЖЕВНОСТИ: ЕМИЛИЈА ПОПОВИЋ (1996–2024)

Емилија Поповић (рођ. 1996. у Лозници) била је докторанд Одсека за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду, чланица Драмске секције Филозофског факултета, сарадница *Лейојиса Матице српске*, Омладинског одбора Матице српске, ауторка едиције Прва књига Матице српске за 2024. годину и песникиња у повоју. Речју, велика узданица српске књижевности и науке о књижевности, драга и увек насмејана Ема, преминула је у својој 28. години живота. Са истанчаним осећајем за тумачење, профињеним сензибилитетом и великим радним ентузијазмом задужила је нашу културу и ненаметљиво али снажно нас обавезала на неговање сећања на њу.

У *Лейојису Матице српске* објавила је три есеја, један о Момчилу Настасијевићу и два о Тодору Манојловићу, од којих је један био овенчан Бранковом наградом. Успела је да види прву објављену књигу, *Ујола саздани: мојив инцесџа у драмском стваралацџиву Момчила Настасијевића између миџско-релиџјскоџ и симболичкоџ значења*, која је настала из њеног мастерског рада, одбрањеног под менторством проф. емерите др Љиљане Пешикан-Љуштановић. Такође, за *Лейојис* је написала пет приказа, од којих је последњи студиозни осврт на зборник радова о Васку Попи, који је публиковала управо Матица српска. За *Зборник Матице српске за књижевност и језик* приказала је пак драгоцен и обиман зборник радова о Петеру Хандкеу, такође у издању Матице. Учествовала је, поред осталог, и на округлом столу о Шпири Матијевићу и међународном научном скупу о Растку Петровићу у Матици српској. Све ове чињенице потврђују Емилијину посвећеност деликатним

научним пословима, али и наклоност српској култури, Матици српској и лепој сарадничкој енергији у којој је свима било пријатно.

Са Емом је сарадња подразумевала дружење и разговор, размену идеја и међусобни подстрек уз осмех. У њеном кружоку са Нином Стокић, Наташом Катић и Кјаром Сером било је увек подстицајно и чинило се као да је све могућно у синергији приче и приче о књижевности. Емилија Поповић писала је и поезију и то је најневидљивији део њеног рада. У то име, цитираћу једну од њених песама које ми је слала да прочитам, а са којом бих желела да се опростим од ње, иако не желим да признам да више није са нама. И даље се надам сусрету у *Времејлову*, макар у сну.

у мени градиш опкопе
Светлости

у јесен зраке ти тражим
копним до следећег
ускрснућа

плодна од суза
жањем златну летину